

"Kənd yerlərində uşaqlar əmək qüvvəsi hesab olunurdu. Kiçik yaşlarımızdan əməyə cəlb olunur, qoyun-quzu otarır, mal növbəsinə gedirdik. Qoyunları otarmaq üçün ayrıca çoban var idi, amma naxırçı daimi olmadığına görə hər ev təqribən ayda bir dəfə mal növbəsinə getməli olurdu və bu zaman biz təbii ki, naxırçı olmalı olurduq. Bu işlər bizim sosiallaşmağımızı da təmin edirdi. Çünki məhəllə uşaqları ilə birgə mal-qara otarmaqla yanaşı, oyunlar oynayırdı, ünsiyyət saxlayırdıq".

Bu sözləri bizimlə söhbətində millət vəkili Hikmət Babaoğlu söylədi.

Müsahibim 1966-cı ildə Ermənistan Respublikasının Amasiya rayonunda Göllü kəndində anadan olub. Uşaqlıq illərindən danışanda böyüdüüyü kənd, onun tarixi haqqında danışmağa başladı: "Hər kəsin uşaqlıq illəri onun həyatının ən əziz, ən şirin dövrüdür. O qayğısız illər bizi həyatımızın sonrakı dövründə də təqib edən şirin xatirələr toplusudur. Kəndimiz dəniz səviyyəsindən 2300 metr yüksəklikdə yerləşirdi. Elə bil ki, dünyadan təcrid olunmuşdu, ancaq həm də kəndimizin öz dünyası var idi. Bu, bizim uşaqlığımızın, gəncliyimizin mənəvi dünyası idi. Ətraf ərazilərdə çox qədim tarixi olan mağaralar, xarabalıqlar, qalacıq tipli tikinti abidələri var idi. Şübhəsiz ki, bütün bunlar əcdadlarımızdan bizə miras qalan böyük mədəniyyət nümunələri idi. Mən bu böyük tarixi mirasın içində böyüdüm və yəqin ki, sonrakı illərdə tarixə marağım yaradan səbəb də bu oldu".

"KƏNDƏ UŞAQLAR ƏMƏK QÜVVƏSİ HESAB OLUNURDU"

Uşaqlıq illərinin qaynar keçdiyini deyir: "Atam məktəb direktoru, anam isə kitabxanacı idi. Ailədə 4 qardaş 3 bacı olmuşuq. Atam kəndimizdə Bakı Dövlət Universitetindən məzun olan ilk ziyalı idi. Filoloq olduğuna görə, gözümü açandan evimizdə çoxlu kitablar görmüşəm və elə kitabları oxuya-oxuya böyümüşəm. Bakıda çıxan qəzetlərə, kitablara da abunə idik. Atam mənə çox sevdiyi şair Nazim Hikmətin adını verib. İş elə gətirdi ki, poeziyanı, ədəbiyyatı dərk etdikdən sonra mən özüm də Nazim Hikmətin şeirlərini, fəlsəfəsini, yaradıcılığını sevdim. Kənddə böyüyən hər uşaq kimi mən də bəzən dəcəllik etmişəm. Bəzən sözə qulaq asmadığım, dərstdən qaçdığım vaxtlar da olub. Kənddə qar yağanda dərsə getməyəcəm deyər sevinirdim. Uşaq vaxtı idmana xüsusi marağım olub. Kəndimiz yuxarı və aşağı məhəllələrdən ibarət idi. İki məhəllə arasında maraqlı idman yarışları təşkil edirdik. Futbol, voleybol, "Çiling ağac", "Aşıq-aşıq" və s. kimi oyunlar həyatımızın bir hissəsini təşkil edirdi. Onu da deyim ki, kənd yerlərində uşaqların məşğulliyəti təkcə dərs oxumaq deyildi. Kənddə uşaqlar əmək qüvvəsi hesab olunurdu. Kiçik yaşlarımızdan əməyə cəlb olunur, qoyun-quzu otarır, mal növbəsinə gedirdik".

Həmyaşlılarından bir qədər tez məktəbə gedən həmsöhbətim ilk dərs gününü indiki kimi xatırlayır: "Atam məktəb direktoru idi deyər, mənə digər uşaqlardan fərqli olaraq 6 yaşında məktəbə göndərdi. İlk dərs günü anam tənqid çörəyi, nehrə yağ və böyürtkən mürəbbəsindən yaxmac düzəltdi. Həyəcandan bütün yol boyu bir tikə belə yeməmişdim. Sınıf otağına girəndə xadimə o yaxmacı əlimdən aldı. Görünür, həyəcanımı hiss etmişdi, mənə sinif otağına ötürdü. Bu günə qədər də hər il yeni dərs ili başlayanda məktəb xatirələrim yadıma düşür, yeni rənglənmiş partaların, mətbəə qoxuyarı təzə kitabların spesifik ətrini burnumda hiss edərdim".

"Üç aya 38 manat pul qazandım"

Hikmət Babaoğlu:

"Atam mənə Nazim Hikmətin adını verib"

HEÇ KİMİN AĞLINA GƏLMƏZDİ Kİ...

Müsahibimiz məktəbdə fərq qoymadan bütün fənləri yaxşı oxuduğunu deyir: "Atam evin bir otağını dərs oxumağımız üçün ayırmışdı. Həmişə bir gözüm məndən bir yaş böyük bacımın kitabında olurdu. Paralel olaraq eyni vaxtda həm öz dərsimi oxuyur, həm də onun oxuduğu şeirləri əzbərləyirdim. O dövrdə öyrəndiyim şeirləri, pioner andını, kommunizmin əxlaq kodekslərini bu günə qədər əzbər biliyəm. Bütün fənləri oxusam da, humanitar sahəyə xüsusi sevgim olub. Atam mənə dövrün tələbinə uyğun olaraq mühəndisliyə yönəltmək istəyirdi, amma dəqiq elmlərə həvəssiz çalışırdım. Tarix və ədəbiyyatı isə xüsusi sevgiyə oxuyurdum".

1982-ci ildə məktəbi bitirdikdən sonra universitetə qəbul olmaq üçün Bakıya gələn Hikmət müəllim valideynlərinin istəyinə uyğun olaraq sənədlərini Texniki Universitetə verir. Konkursu düşür və ali məktəbə qəbul ola bilmir. Ancaq kənddə qayıtmır, Bakıda qalıb işləyir. 1984-cü ildə isə hərbi xidmətə yollanır: "Hərbi xidmətimi Həştərxan vilayətinin Axtubinski şəhərində inşaat batalyonunda keçdim. Bu ad və ərazi mənə çox doğma gəlirdi. Ona görə araşdırma aparmağa başladım. Sən demə, Axtuba tarixi Qızıl Orda dövlətinin ərazisi olub. İbn Xəldun Qızıl Ordaya islamı qəbul etdirmək üçün gedən missionerlərin səyahət yolunu izah edərkən məhz bu şəhəri təsvir edir. Qeyd edir ki, Xəzərin şimalına qədər üzdükdən sonra müsəlman missionerlər üç çayın qovuşduğu və Xəzərə tökülüyü ərazidən çıxaraq bir şəhərə varid oldular. Həqiqətən xidmət etdiyimiz yerdə üç çay bir-birinə qovuşur və Xəzərə tökülürdü. Xidmət illərimiz çox maraqlı idi. İnşaat batalyonunda xidmət etdiyimə görə, boş vaxtım çox olurdu. Bir dəfə kitabxanadan Azərbaycan dilində kitab istədim, dedilər ki, erməni, gürcü, rus dillərində kitablar olsa da, Azərbaycan dilində yoxdur. Bu, mənə çox pis təsir etdi və səbəbini soruşdum. Dedilər ki, bu kitabları sizdən əvvəl xidmət edən erməni, gürcü və ruslar özləri gətiriblər, azərbaycanlılar isə bunu etməyiblər. Dərhal evə məktub yazıb mənə kitab göndərmələrini xahiş etdim.

Atam bir ayda mənə düz üç bağlama kitab göndərdi və həmin kitabları kitabxanaya bağışladım. Xidmət etdiyim vaxtda xeyli sayda xalqın, o cümlədən, türkdilli xalqların nümayəndələri ilə yaxından tanış oldum. Mən çavuş idim, amma şəhərə çıxmaq üçün icazə almaq çox çətin idi. Fikirleşib bir yol tapdım. Əsgərləri xüsusi forma geydirib sıraya düzürdüm. Belə olanda heç kim bizdən şübhələnmirdi. Heç kimin ağına gəlməzdi ki, bu qədər əsgər icazəsi olmadan şəhərə çıxıb. Biz də firsətdən istifadə edib şəhəri gəzir, kinoya gedirdik".

"ÜÇ AYA 38 MANAT PUL QAZANDIM"

Həmsöhbətim deyir ki, bir qədər gec olsa da, 1992-ci ildə Bakı Sosial İdarəetmə və Politologiya İnstitutuna qəbul olur: "1997-ci ildə oranı fərqlənən diplomu ilə bitirdim. Tələbəliyim müstəqilliyimizin ilk illərinə təsadüf edirdi, çox ciddi tarixi mərhələdən keçirdik. Cəmiyyətimizə müxtəlif yeni siyasi cərəyanlar daxil olur, yeni siyasi tefəkkür formalaşır və eyni zamanda həm də müharibə şəraitində yaşayırdıq. Auditoriyada müxtəlif siyasi mövzular üzrə müzakirələr edirdik. O illərdə artıq öz siyasi mövqeyimi müəyyən etmişdim. Yeni Azərbaycançılıq ideyalarını özümə yaxın hiss edirdim. Beləcə Yeni Azərbaycan Partiyası yarandıqdan dərhal sonra ora üzv oldum. O dövrdə siyasi elmlərlə yanaşı, həm də tarixi öyrənməyə başladım. YAP Mərkəzi Aparatı formalaşanda da, professor Əli Həsənov mənə rəhbərlik etdiyi YAP ideologiyaya şöbəsinə işə götürdü və orada böyük siyasi məktəb keçdim".

Müsahibim ilk qazancını da xatırlayır, deyir ki, əslində, o

Şəbnəm Mehdizadə

pul heç nəyə çatmırdı: "Zakfederasiya adlı gəmi təmir zavodunda fəhlə - daha doğrusu, tornaçı köməkçisi olaraq işləyirdim. Üç aya 38 manat pul qazandım. Düzü, o pul heç nəyə çatmırdı. Əsgərlikdən qayıdanda isə bir müddət fəhlə işlədim. Daha sonra 1987-ci ildə "Çinar" qəzetilə əməkdaşlıq etməyə başladım. Mənim ilk baş redaktorum Şaban Şabanov oldu. O, Azərbaycan jurnalistikasına dərin bələd idi. Mənə jurnalistikanın sirlərini öyrətdi. Beləliklə, qəzetdə işləyərək yazıda özümü ifadə etməyi öyrəndim. Yazı verdiyi məni yaradıcılığa sövq edirdi. Mən isə elm sahəsini seçdim. Müxtəlif monoqrafiyalar, elmi məqalələr yazdım. Beləcə, elmlər namizədi və elmlər doktoru oldum".

İLK SEVGİ ADƏTƏN, İNSANIN ORTA MƏKTƏB İLLƏRİNƏ TƏSADÜF EDİR

Millət vəkili fikrincə, sevgi və yumor Allahın insana bəxş etdiyi iki ən böyük hissdır: "Yumor hissi olan insanlar daha rahat yaşayır. Sevgi isə insan duyğularının ən alisidir. Əgər kimsə həyatında heç olmasa bir dəfə sevməyibse, onun həyatı tam deyil. İlk sevgi adətən, insanın orta məktəb illərinə təsadüf edir. Bu, çox maraqlı dövrüdür və mənim də başıma gəlib. 26 yaşında isə ailə həyatı qurdum. 1993-ü ilin iyun ayında Gəncəyə nişanə gəldik. Ölkədə siyasi vəziyyət çox qarışıq idi. Xüsusi avtobus tutmuşduq, Kürə çatanda Surət Hüseynovun dəstələri avtobusun qarşısını kəsdi. Sənədlərimizi yoxlamağa başladılar. Sürücünün qardaşını və bir neçə nəfəri hərbi hissəyə apardılar. İki gün orada qalmalı olduq. Oktyabr ayında ailə həyatı qurduq. Hətta toyumuz seçki gününə təsadüf etdi".

Üç övladı - iki qızı, bir oğlu var, deyir ki, uşaqların tərbiyəsi ilə çox məşğul ola bilməyib: "Bəxtim gətirib ki, həyat yoldaşım da ali təhsilli idi. Onların təhsil və tərbiyəsi ilə daha çox o məşğul olub. Qızların tibb, oğlum isə beynəlxalq əlaqələr üzrə təhsil alır".

Həmsöhbətim sonda rubrikanın ənənəsinə uyğun olaraq gənclərə tövsiyəsinə də verdi: "Ümumiyyətlə, məsləhət verməyi sevən insan deyiləm. İnsan öz hərəkətləri ilə başqasına nümunə olmalıdır. İndiki dövrün gəncliyi çox xoşbəxtdir. Bizim dövrümüzdə çoxsaylı məhdudiyyətlər, qadağalar var idi. Çünki biz imperiya vətəndaşı idik və üzərimizdə daim təzyiqlik hiss edirdik. Müasir dövrün gənclərinin bütün azadlıqları təmin olunub. Onlar müstəqil Azərbaycanın gəncləridir və bu, böyük nemətdir. O dövrdə bir kitab oxumaq üçün aylarla növbə gözləyirdik. İndi hər şey çox sadədir. Ədəbiyyat, elmi mənbələr kifayət qədər zəngindir və bundan bəhrələnmək lazımdır. Təəssüf ki, bəzi gənclərin öyrənməyə həvəsi azdır və müasir informasiya resursları bəzən onların sosiallaşmasını əngəlləyir. İnsan sosial varlıqdır. Amma artıq qohumluq, qonşuluq, icma ənənələri sıradan çıxmaqdadır. Gənclərin əksəriyyəti ünsiyyətdən qaçır. Daha çox virtual ünsiyyətə üstünlük verilir. İnsanlar bir-birini sosial şəbəkə üzərində tanıyır. Gənclər çalışmalıdır ki, bunun fərqində olsunlar. İndiki dövrdə informasiya müharibəsi gedir. Müasir gənclik yumşaq güc kimi xarakterizə edilən bu gücü idarə etməyi bacarmalıdır. Əks təqdirdə informasiya onları idarə edəcək və bu, milli maraqlarımızın lehinə olmayacaq. Bu mənada gəncliyin üzərinə çox böyük məsuliyyət düşür".

